

Στο ΚΚΕ των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι

Την Πέμπτη 8 Μάη, γράφεται στην εγκαταλλεμένη οικοδομή στο Ανατόλια το σύνθημα “Στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι”. Στο ίδιο σημείο, είχε γραφτεί προ δεκαπενταετίας ένα στείρο “ΚΚΕ”. Την Παρασκευή 9 Μάη, την αμέσως επόμενη δηλαδή μέρα, κλιμάκιο του ΚΚΕ εμφανίζεται στην οικοδομή σβήνοντας το σύνθημα και γράφοντας “ΚΚΕ ισχυρό”. Πολύ γρήγορα αντανακλαστικά για το σβήσιμο ενός αντιφασιστικού συνθήματος, αντανακλαστικά που δεν έχουν επιδείξει για σβήσιμο φασιστικών και πατριωτικών συνθημάτων. Φαίνεται λοιπόν πως η πολιτική σκέψη της ηγεσίας του ΚΚΕ δεν απέχει πολύ από την σκέψη του σκύλου, “κατουρώντας” σε ένα σημείο για να μαρκάρει την περιοχή του. Και δεν διστάζει να σβήσει ένα διεθνιστικό και αντικαπιταλιστικό σύνθημα για αυτόν τον λόγο.

Όχι ότι θα περιμέναμε κάτι καλύτερο από το κόμμα του ταξικού συμβιβασμού. Ένα κόμμα, που θεωρεί τους αγώνες τσιφλίκι του, προσπαθώντας να καπελώσει τους αγώνες σε εργασιακούς χώρους και σε γειτονιές -κι όποτε αποτυγχάνει τους σαμποτάρει/προβοκάρει. Ένα κόμμα, που σαν θρησκεία θεωρεί πως κατέχει την πάσα αλήθεια. Ένα κόμμα, που μέσω του ΠΑΜΕ, δρα εργολαβικά σε χώρους εργασίας, “πουλώντας προστασία” στους εργαζομένους που θα συνταχθούν μαζί του, κι αφήνοντας βορά στους εργοδότες τους ανένταχτους απεργούς κι αγωνιστές. Ένα κόμμα, που βλέπει τους εργατικούς αγώνες με κριτήριο αν είναι υποστηρικτικοί προς το κόμμα και την διεύρυνσή του. Ένα κόμμα, που ενώ εκατοντάδες αντιφασίστες δίνουν καθημερινό αγώνα εδάφους για να κρατήσουν τις γειτονιές τους καθαρές από φασίστες, εκείνο αυτιστικά λέει “τον φασισμό τον νίκησε ο κόκκινος στρατός”.

Ένα κόμμα, που τολμάει να αυτοαποκαλείτε μαρξιστικό, κομμουνιστικό κι εργατικό, ενώ συντάσει στους κόλπους του και στις οργανώσεις του (ΠΑΣΕΒΕ) ακόμα και μικρά και μεσαία αφεντικά -ξέρετε, αυτά που έχουν ανασφάλιστους κι απλήρωτους τους υπαλλήλους τους επειδή “δεν βγαίνουν”. Ένα κόμμα, που αποκαλούσε τους εξεγερμένους του Πολυτεχνείου '73 και του Δεκέμβρη '08 προβοκότες και πράκτορες της ΕΥΠ και της CIA. Ένα κόμμα, που σκυλεύει το πτώμα και προσβάλλει την μνήμη ενός μέλους του συνδικαλιστικού του όργανου, του οικοδόμου συνδικαλιστή του ΠΑΜΕ Δημήτρη Κοτζαρίδη, που ενώ δολοφονήθηκε από τα χημικά της αστυνομίας, το ΚΚΕ στοχοποιεί ως ηθικούς αυτουργούς έναν ολόκληρο πολιτικό χώρο, και δεν μίλησε ποτέ του για κρατική δολοφονία.

Ένα κόμμα, που ενώ βιώνουμε μια ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου, αντί να καλεί την εργατική τάξη σε αγώνα, την στέλνει στις κάλπες για εκλογική αποχαύνωση και κινηματική αποσυμπίεση. Ένα κόμμα, που σβήνει συνθήματα με εργατικό περιεχόμενο, απλά και μόνο για να βάλει την υπογραφή του σ'έναν τοίχο. Ένα κόμμα, που τα μόνα κινήματα που αναγνωρίζει είναι όσα δημιουργεί εντός, εκτός κι επί του εαυτού του. Ένα κόμμα, που ενώ μετανάστες μικροπωλητές έξω από την ΑΣΟΕΕ δίνουν καθημερινά ένα σκληρό ταξικό αγώνα για την επιβίωσή τους ενάντια σε επιθέσεις από μπάτσους και φασίστες, η φοιτητική του παράταξη (ΜΑΣ ΑΣΟΕΕ) εκδίδει ανακοίνωση πως οι μετανάστες μικροπωλητές δεν έχουν καμία θέση στο πανεπιστημιακό ίδρυμα. Ένα κόμμα, που σύμφωνα με το καταστατικό του, δεν δέχεται ομοφιλόφυλους ως μέλη του. Ένα κόμμα, που υπό την ανοχή του πραγματοποιήθηκε ομιλία της Χρυσής Αυγής στην κατειλημμένη από τους απεργούς Χαλυβουργία.

Ένα κόμμα, που αναγκάζει εμάς, ενώ ο ταξικός πόλεμος μαίνεται, να καθόμαστε να ασχολούμαστε με την σιχαμένη πάρτη του. Ένα κόμμα, το οποίο μας αναγκάζει να σπαταλάμε πολύτιμο χρόνο και μελάνι για να πούμε τα αυτονόητα. Ότι ρε ξεφτίλες, οι νεκροί της εργατικής τάξης δεν ανήκουν σε κανέναν. Ότι το ανταγωνιστικό κίνημα χτίζεται αυτόνομα και αυτοοργανωμένα κι όχι από κομματικά γραφεία. Ότι δεν υπάρχει αλάνθαστο πολιτικό πρόγραμμα και απόλυτη αλήθεια, αλλά η θεωρία κι ο δρόμος ανοίγει και χτίζεται από το ίδιο το κίνημα. Ότι η ταξική πάλη γίνεται στο εδώ και τώρα και όχι “όταν αποκτήσουμε τους συσχετισμούς”. Ότι ο πλούτος που ανοίγει όταν αγωνιζόμαστε συλλογικά και παίρνουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, δεν συγκρίνεται με καμιά κομματική οργάνωση και επαναστατική ιδεολογία.

